

skyldte Ting som uventede Dødsfald vilde blive et vist Tab, dersom Staten skulde gaa frem paa den Maade, som et Ministerium omtrent er nødt til. Der dør f. Eks. en Mand, som har faaet, lad os sige, for 3,000 Kr. Maskiner. Staten har Prioritet i dem, og der er da ikke andet at gøre end at lade dem sælge ved Auktion eller, hvis det behøves, ved Tvangsauktion, og saa maa Staten tage det, den faar for dem. Det giver selvfølgelig et Tab, men for at undgaa et saadant Tab, enten paa Grund af Dødsfald eller paa anden Maade, er der for nylig truffet den Ordning med Finansministeriet, at den samme Organisation, der foretager Undersøgelse og Indstilling, tillige paatager sig Forpligtelse til at søge, saa vidt den evner det — og den betragter det som en Æressag —, at dække Staten mod Tab paa den Maade, at den, naar saadanne Tilfælde indtræffe, selv tager i sin Haand Afhændelsen af saadanne Maskiner, enten til nye Laantagere eller paa anden Maade, under saadanne Former, at der om muligt ikke finder noget Tab Sted for Statskassen.

Dette er de Oplysninger, jeg har ønsket at give. Jeg frygter ikke for, at man skulde finde, at Omsorgen for denne Sag ikke er i de rette Hænder hos den Organisation, der paa Mestrenes egne Vegne har rejst Sagen og hidtil har deltaget i Afgørelsen og Administrationen og udvidet den saa stærkt. At uddele Driftslaan til alle har jeg udtalt mig imod, og jeg vil gerne der indføre et Moment, som jeg kom til at tænke paa forleden, da der her i Salen blev talt om Husmandslaan og om den Modsætning, som fandt Sted, og den Skinnsyge, som trivedes mellem de gamle og de nye Husmænd. Der har netop i Haandværkerstanden været en saadan Frygt som den, der var paa Tale der, hvis man nemlig gik bort fra den stærke Begrænsning, som gør, at disse Laan til en vis Grad ere en Præmiering af Fremskridts-evne, og over til at lade det være en Støtte i Almindelighed; saa vilde alle de, der ikke fik Støtte, betragte det som en Forurettelse og sige: Der sidder den Konkurrent, de have skaffet mig, han faar Statens Penge til 3 pCt., jeg har kun, hvad mine egne Hænder have slidt sammen, eller hvad jeg dyrt har maattet laane. Ser man bort fra andre Vanskeligheder ved Statslaanet, vil man støde paa denne, at der vil skabes en lignende Modsætning som den omtalte mellem de gamle og de nye Husmænd.

Jeg har ønsket at give disse Oplysninger og vil gentage, hvad jeg begyndte

med uforbeholdent at udtale, nemlig en Tak til Forslagsstillerne, fordi de have stillet sig velvilligt til Sagen. Men jeg vil henstille til dem, om de ikke ville foretrække denne Gang at tage deres Forslag tilbage og vente, indtil der fra selve den interesserede Stand, Mesterstanden, gennem dens Organisationer fremsættes motiveret Forslag om større Beløb, end man hidtil har kunnet nøjes med. Hvis den gør det, og de Herrer altsaa ville støtte et saadant Forslag og Tinget vedtage det, vil jeg og sikkert hele Standen være baade de socialdemokratiske og de radikale Medlemmer af Finansudvalget samt det høje Ting i høj Grad taknemmelig for den Hjælp, som da ydes. I dette Øjeblik kommer den til at se lidt umotiveret ud, fordi man fra Standens Side ikke har fundet forsvarlig Grund til at søge at faa Bevillingen forhøjet.

H. Neergaard: I Betænkningens Nr. 72 omtales et Samraad angaaende en Forøgelse af Tilskuddet og Forhøjelse af Skolepengene paa Grund af Lærerlønningernes Stigen ved den tekniske Skole i København, og under Nr. 73 er omtalt nogle Spørgsmaal angaaende Støtte til unge, uformuende Haandværkeres Ophold ved og Uddannelse paa tekniske Skoler. Til det første vil jeg tillade mig at anføre nogle Bemærkninger, da jeg hørte den ærede Ordfører meddele, at man ved tredje Behandling vilde komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal om forøget Støtte til Lærerlønninger ved Teknisk Skole i København. Jeg vil anmode det ærede Finansudvalg om at se venligt paa denne Sag, fordi det er af stor Vigtighed for den tekniske Undervisning saavel i København som i Provinsen, at Lærerne kunne være første Klasses Kræfter, og for at det kan ske, maa de have en dertil svarende Lønning. Det, man har ansøgt om for Teknisk Skole i København, er et Beløb af 44,000 Kr. aarlig til Forøgelse af Lærerlønningen, et Beløb af 1,000 Kr. til Forøgelse af Anskaffelser til Materialsamlingen og endelig et Beløb af 12,000 Kr. til at faa ansat fire Ledere af de fire forskellige Afdelinger indenfor Skolen her i København. Heraf søger man hos Staten om $\frac{2}{3}$ eller 38,000 Kr. De to sidste Beløb skal jeg ikke omtale nærmere, det kan der blive Anledning for Finansudvalget til at drøfte, da Sagen, som sagt, skal tages op, men angaaende Lærerlønningerne vil jeg gøre et Par Bemærkninger.

Skolen blev stiftet i 1876, og den